

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6696/06
18.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Гордане Џакула и Вере Пешић, чланова већа, са саветником суда Љиљаном Јевтић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог Националне службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја решења туженог бр. 0031-10412-824/2006 од 23.11.2006. године, у предмету остваривања права на новчану накнаду за време незапослености, у нејавној седници већа одржаној дана 18.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Националне службе за запошљавање Републике Србије бр. 0031-10412-824/2006 од 23.11.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Националне службе за запошљавање Републике Србије, Филијале Сомбор бр. 1904-10411-1179-1/2006 од 17.08.2006. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, као неоснован.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба ЗУП-а и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да има право на новчану накнаду у случају незапослености, на основу одредбе чл. 108. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, јер није имао прекида у стажу осигурања у законом прописаном периоду и имао је статус обавезно осигураног лица за случај незапослености. Оспорава закључак туженог да је злоупотребио право заснивајући радни однос, и наводи да за овакав закључак нису дати довољни и јасни разлози, као и да ниједном радњом није поступио противно позитивном пропису. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења правилно је првостепеним решењем од 17.08.2006. године одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености. Ово из разлога, јер је, по становишту туженог, у проведеном поступку утврђено да је тужиоцу, на основу споразума са послодавцем, уз исплату новчане накнаде, престао радни однос код послодавца "ББ", дана 14.04.2006. године, а да је са новим послодавцем "ВВ" тужилац засновао радни однос на одређено време у периоду од 01.03.2006. године до 30.03.2006. године, који је престао на основу отказа уговора о раду. На основу наведеног чињеничног стања тужени орган закључује да је тужиоцу његовом вољом престао радни однос на неодређено време код послодавца "ББ", тако да након споразумног престанка радног односа заснивањем радног односа на одређено време тужилац није остварио услов у погледу стажа осигурања прописан чл. 108. ст. 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Сл. гласник РС" бр. 71/2003 и 84/2004), за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености тражену захтевом поднетим дана 11.04.2006. године.

Врховни суд Србије налази да оспорено решење не садржи потпуно утврђено чињенично стање и разлоге за закључак да тужилац не испуњава услове за остваривање права на новчану накнаду за случај незапослености, из ког разлога је решење донето уз повреде правила поступка прописане одредбама чл. 199. ст. 2. и чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку.

По становишту Врховног суда Србије, у смислу одредбе чл. 109. ст. 3. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Сл. гласник РС" бр. 71/03, 84/04), право на новчану накнаду има незапослени уколико му је радни однос престао по основу споразума са послодавцем, који је закључен на иницијативу послодавца. Стога је у проведеном поступку пропуштено да се утврди одлучна чињеница и то на чију иницијативу, тужиоца као радника, или послодавца, је закључен споразум о престанку радног односа тужиоца код послодавца "ББ", по основу кога је тужиоцу код овог послодавца престао радни однос. Обзиром да одлучне чињенице у битним тачкама нису утврђене, то се не може прихватити као правилан закључак туженог да тужилац заснивањем радног односа на одређено време а након споразумног

закону так туженом да тужилац заснивањем радног односа на одређено време, а након споразумног престанка радног односа, није остварио услов, прописан чл. 108. ст. 1. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, у погледу стажа осигурања за признавање права на новчану накнаду за случај незапослености.

Налазећи из наведених разлога да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, то је тужба уважена и одлучено као у изреци ове пресуде, на основу одредбе чл. 41. ст. 2., у вези одредбе чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96). Тужени орган ће у поновном поступку отклонити повреде поступка на које је указано овом пресудом и донеће другу на закону засновану одлуку, с тим што су правно схватање суда и примедбе у погледу поступка обавезни за тужени орган, на основу одредбе чл. 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 18.01.2008. године, У. 6696/06

Записничар Председник већа - судија

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВГ